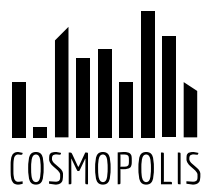

Bestsellerová série ze Skotska
s detektivem Duncanem McAdamem

**J. M.
DALGLIESH**

**MRTVÝ
Z HORY
STORR**

**J. M.
DALGLIESH**

**MRTVÝ
Z HORY
STORR**

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © JM Dalglish, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Hamilton Press

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jiří Kobělka, 2025

Cover photo © JORGE CORCUERA / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5411-1

PROLOG

Šest hodin. Kdyby se jí podařilo okamžitě usnout, získala by šest hodin spánku, než ji probudí zvonění budíku. Dívala se, jak velká ručička krouží po ciferníku – připadalo jí to jako pouhých pár okamžiků, ale ve skutečnosti se jí ze spánku ukrojila téměř celá hodina... Další hodina od chvíle, kdy to naposledy počítala.

Jak je to dlouho, co jsem si mohla dopřát šest hodin nepřerušovaného spánku?

Neměla tušení. V poslední době se to rozhodně nestalo a ani dnes v noci to nepřipadalo v úvahu. Zabloudila pohledem k arkýřovému oknu, kde přes zlehka se vzdouvající závěsy prosakovalo do pokoje teplé oranžové světlo pouličních lamp. Ani jemný větřík však nedokázal v tuto podivnou letní noc ochladit její kůži lepkavou potem.

Nakonec ze sebe shodila příkrývku a zamířila do koupelny, aniž v pokoji rozsvítila. V tuto roční dobu se ani během zamračených nocí téměř nikdy úplně nesetmělo a zbytkové světlo se táhlo od okna až k přilehlé koupelně.

Podívala se na vlastní odraz v zrcadle, které se táhlo přes celou šířku dvojumyvadla, a prohlédla si temné kruhy pod očima. Do jejího výrazu – do každé vrásky, do každého kousku nepřírozně napjaté kůže – jako by se vepsalo vše, co během uplynulého půldruhého roku prožila a co mělo zítra ráno vyvrcholit

krátkou chůzí před soustředěnými zraky čekajících novinářů, známých... a samozřejmě policistů. Z myšlenky na nadcházející den se jí sevřel žaludek. Otřásla se. Až do této chvíle měla zajištěnou anonymitu... přinejmenším před veřejností. Pár lidí to sice vědělo – dokonce už delší dobu –, ale většina jich nikdy tak úplně nevěřila, že je něco takového reálné nebo že je to vůbec možné.

Tak to je čeká pořádná sprcha.

Otočila kohoutkem, nabrala si do dlaní studenou vodu, předklonila se, jemně si omyla obličej a sjela si chladnými rukama až k šíji, kde je pevně přitiskla na kůži. V hlavě jí bušila tupá bolest a ona si na chvíli vzpomněla na lékařský předpis, který před pár dny dostala: na léky proti bolesti a na mírné sedativum, které jí mělo zajistit spánek před zítřejším velkým dnem.

Ano, přesně takhle to advokát nazval: *její velký den*. Z málo-koho číselu větší arogance než z tohohle panáka v taláru, který už se nemohl dočkat svého okamžiku slávy. A ona jako by byla jen rekvizitou v jeho vystoupení, které už si před podobným zrcadlem bezpochyby nacvičoval. V duchu si ho představila, jak stojí s holým zadkem doma v koupelně a piluje nabubřelé repliky, jako když se zkušený herec připravuje na představení v divadle Royal Lyceum. Bude nervózní? Ona o tom pochybovala. Přišlo jí, že to není tenhle typ. Často se říkalo, že když se někdo nedokáže uchytit jako muzikant nebo stand-up komik, vezme zavděk nejbližším povoláním a stane se advokátem: i ten chce být neustále středem pozornosti, i ten ustavičně nutí přítomné, aby se soustředili jen na něj, a snaží se jim vnutit své argumenty.

Nezbývalo jí než vroucně doufat, že se mu to zítra podaří. Jenže i o tom dost pochybovala. V nedaleké ulici se ozvalo pronikavé pištění autoalarmu, které narušilo poklidné ticho

vznášející se nad městem. Za normálních okolností by ji podobný zvuk vůbec netrápil, jenže dnes v noci bylo všechno jiné. Věděla, že má nervy na pochodu a že by se zvukem alarmu vůbec neměla zabývat, protože takové věci prostě k životu ve městě patří. Kdykoliv jindy by to opravdu pustila z hlavy, jenže dnes v noci zamířila k oknu, postavila se do relativního bezpečí za závěsem, vystrčila hlavu a zahleděla se na ulici pod sebou.

Dlažební kostky se leskly dešťovými kapkami po večerních přeháňkách; všichni doufali, že po krátké průtrži mračen přestane být tak velké dusno, jenže bouřka byla příliš slabá na to, aby něco změnila. Na ulici se každopádně nic ani nehnulo, což bylo v tuto noční hodinu a tak daleko od rušné Princes Street obvyklé. Po chvíli ji polekalo štěknutí, a tak se otočila a uviděla svého psa, který spal na lehátku v nohách její postele. Vůbec ho neslyšela do ložnice přijít, takže zřejmě přece jen usnula, přinejmenším na chvíli.

Odvrátila se od okna, opatrně se posadila vedle psa, natáhla ruku a pohladila ho po hlavě. Psovi se zřejmě něco zdálo, protože cukal předními tlapkami a čenichem. Jakmile se ho dotkla, uklidnil se, zlehka pootevřel oči a znaveně na ni pohlédl. Usmála se.

„Jen hezky spinkej, miláčku,“ vyzvala ho, podrábala ho za uchem a vstala. Vítr zesílil, závěsy se vzduly směrem do pokoje a kdesi v domě se ozvalo vrznutí. Automaticky otočila hlavu k otevřeným dveřím, očima fixovala schodiště. Možná to nebyl větřík, ale průvan. Nebo se jí to jen zdálo? Dveře a okna v přízemí jsou přece zavřené. Než odešla do ložnice, několikrát je zkontrolovala. Pes sklouzl z lehátka, postavil se vedle ní a nastražil uši. Jestli to slyšel i on, nemohla to být jen její příliš bujná fantazie.

Chvíli pozorně naslouchala a natahovala přitom krk, aby zdola zachytila případný sebemenší zvuk. Slyšela však jen obvyklý noční šum města za oknem.

„Co to bylo?“ zašeptala. „Slyšels to taky?“

Pes k ní zvedl hlavu a odklusal na schodiště, kde se zastavil a zahleděl se do vstupní haly v přízemí. Jeho majitelka si uvědomila, že zadržuje dech, a tak ho vypustila z plic, znovu se zprudka nadechla a dál pozorovala psa. Ten nyní zavrčel. Hluboký a nevýrazný tón prozrazoval, že ani on si není úplně jistý. Nakonec štěkl, čímž ji trochu polekal, rychle se vrhl ze schodů a záhy zmizel majitelce z dohledu.

Ta chvíli čekala, ale neslyšela nic kromě vlastního dechu, který se s rostoucím strachem zrychloval. Kdyby dole někdo byl, pes by určitě začal štěkat, ne? K cizím lidem neměl důvěru, a když se k němu na ulici někdo příliš přiblížil nebo ho polekal, bez váhání po něm vyjel. I teď by dozajista zaútočil, kdyby měl pocit, že je jeho panička v ohrožení.

Jenže nic takového se nedělo. Zdola k ní nedoléhaly žádné zvuky.

Oblékla si župan a zamířila ke schodišti. Na kůži jí vyrazila tenká vrstvička potu, ale ona nevěděla, jestli je to z dusna, anebo ze strachu. Měla by na psa zavolat? Kdyby dole nikdo nebyl, pes by k ní určitě přiběhl, jenže jestli dole někdo je, zavoláním by se jen prozradila. U postele ležel její mobil a oni ji nabádali, ať jim zavolá, pokud se vyskytne nějaký problém, jenže... tohle se jí určitě jen zdá. Jiná možnost není. Určitě za to může nedostatek spánku, nic jiného. Tahle nervozita jí vůbec nebyla podobná. Koneckonců už to trvá půldruhého roku. To je dlouhá doba, a nikdo jí nic neřekl ani neudělal. Proč by s tím takovou dobu vyčkával? Je to hloupost.

Když dostatečně rozptýlila své obavy, položila nohu na předposlední schod, pevně sevřela zábradlí a pomalu začala scházet dolů. V polovině schodiště se dole mihl stín a ona vykřikla, než si uvědomila, že je to jen její pes, který se vrací ke schodišti.

„No tys mě teda..., potvoro!“

Pes vyběhl až k ní, posadil se, vrazil jí čumák do břicha a začal zběsile vrtět ocasem.

„Vždyť jsi mě k smrti vyděsil, uvědomuješ si to vůbec?“ dodala o něco mírněji a začala ho hladit.

Pes k ní téměř omluvně zvedl hlavu. Jeho majitelka ještě chvíli stála a pak ulehčeně pokračovala v cestě do přízemí, aby si namíchala drink, když už se beztak úplně probudila. Třeba jí gin s tonikem pomohou zase usnout. Čtyřnohý stín ji následoval, ale zatímco ona dole zamířila do salonu, pes odbočil ke kuchyni – nejspíš aby se tam napil vody nebo aby si našel vhodné místo, kde dospí zbytek noci.

Nalila si velkorysou dvojitou dávku, přičemž se tentokrát obešla bez ledu i čerstvého citronu a místo toho se rozhodla dolít sklenici až po okraj tonikem. V lahvi však zbylo toniku tak málo, že to stačilo sotva na půlku sklenice. Hledat ve spíži uprostřed noci novou lahev se jí příliš nechtělo, a tak se rozhodla, že gin vypije takhle. Kdo by koneckonců potřeboval tonik? pomyslela si a napila se. Koktejl byl silný, tak silný, že před jeho ostrou chutí ucukla a zakryla si hřbetem ruky ústa. Do očí se jí nahrnuly slzy.

Ztěžka polkla a upřela pozornost na zarámovanou fotografii visící nad krbem. Něco na ní nehrálo... Jako by vypadala jinak než dřív. Rámeček byl posunutý na stranu a i ve tmě bylo patrné, jak nakřivo visí. Sevřela sklenici a pomalu k němu zamířila. Černobílá fotografie je zachycovala, jak oba stojí vedle sebe, ona

má ruku ovinutou kolem jeho pasu a oba se usmívají do objektivu. Jenže ona... její oči... Na fotce scházely její oči. Někdo je nahrubo vystříhl a pověsil obrázek zpátky.

Otočila se na podpatku a podívala se přes místnost k protější stěně, kde na stolku vedle lampičky hrdě stála další zarámovaná fotografie s nimi dvěma. I tady měla ze snímku vystřižené oči.

V kuchyni zaštěkal pes a ona upustila sklenici, která se na lakované dubové podlaze roztříštila. Začala couvat z pokoje do haly a vůbec přitom nevnímala palčivou bolest na chodidlech, do nichž se jí zarývaly skleněné střepy. Když se otočila, uviděla ve stínech na prahu kuchyně postavu. Po jejím psím ochránci jako by se slehla země. Muž ve dveřích byl vysoký a evidentně silný... Pomalu zvedl ruku a mlčky si přitiskl ukazováček na ústa.

Začala křičet.

KAPITOLA 1

Duncan vrátil krokev na původní místo, ukotvil ji dole do pozednice v betonovém věnci a srovnal ji tak, aby nahoře přesně dosedala na hřebenovou vaznici. Fixoval ji nastřelovací pistolí, vylezl na vazní trámy, které na střešní konstrukci upevnil už dřív, a dalšími hřebíky zajistil spoj krokve se středovou a hřebenovou vaznicí.

Vítr mu foukal přes vodu přímo do tváře, ale on měl radost, že už nefíčí tak silně jako dopoledne. Noční sněžení zanechalo na okolní krajině lehký poprašek a hory byly úplně bílé. Srážky se samozřejmě očekávaly, avšak náhlý pokles teploty přinesl sních o celý měsíc dřív, než se na ostrově Skye obvykle čekalo. Dalo se předpokládat, že vydrží celé tři měsíce až někdy do února a možná i déle, protože počasí bylo poslední dobou opravdu nevyzpytatelné.

Duncan byl rád, že má na ruku hrubé kožené rukavice podšité kožešinou. Minulý týden je dostal od elektrikáře, který přišel zapojit starý dům McAdamových do sítě. Na chvíli přestal pracovat, přehodil si nohu přes hřebenovou vaznici a zahleděl se do krajiny. Zdejší scenérie mu brala dech. Díval se na vodní hladinu, kde se daly za jasného počasí rozpoznat ostrovy Vnějších Hebrid, ale dnes se halily do závoje z mlhy a hustých mráčen. Na jihu se pak tyčilo impozantní pohoří Cuillins, jehož

vrcholky vystupovaly z oblaků a představovaly neoddělitelnou součást ostrovní krajiny. Lidé byli ochotni platit za tyto výhledy spoustu peněz a často to i dělali, ovšem pro Duncana to byl prostě domov. Léta se mu vyhýbal, ale teď se k němu opět nechal připoutat.

Půl kilometru od něj odbočilo z hlavní silnice auto a začalo sjíždět dolů po úzké cestě, která se klikatila tak, aby spojovala všechny croftové domky na trase. Obyvatelé zdejší osady se během let několikrát pokoušeli cestu vyspravit, ale její povrch stále tvořila nesourodá směsice asfaltu, šterku a leckde i bláta, s mnoha výmoly a rozdrolenými místy. Přesto byla dodnes průjezdná i běžným osobním autem. Duncan se na příjíždějící vůz zadíval a okamžitě věděl, že míří k němu.

Upravil si vlněnou čepici, aby se mohl podrbat, protože ho látka svědila na kůži, a sledoval, jak se auto blíží k jeho domku. Uvnitř seděli dva lidé. Jedním z nich byla jeho sestra Roslyn a za volantem nejspíš seděl její manžel Ronnie. Včera už se tu zastavili, aby vzhledem k avizované změně počasí nahnali ovce z vysokých poloh do nížiny. Duncan to pokládal za zbytečné, protože zvířata déšť snadno zvládnou, ale ukázalo se, že Ronnie měl pravdu.

Jako by nějakým způsobem tušil, že začne sněžit. Duncan si vzpomněl, jak ho jako kluka nebavilo, když se musel s otcem plahočit po kolena ve sněhu a hledat a mnohdy i vyhrabávat uvězněná zvířata, která se choulila u zdí nebo se krčila v terénních prohlubních, kde hledala útočiště před živly. Silná bouře mohla Duncanovu rodinu připravit o velkou část stáda a na malém croftu, jako byl ten jejich, by se při takové ztrátě nedokázali uživit.

Auto zastavilo vedle Duncanova starého přívěsu, který mu už tři měsíce sloužil jako dočasný domov – vlastně už od doby, kdy

se rozhodl, že se opět usadí na ostrově a vyspraví starý rodinný croftový domek. Věděl, že při současném tempu rekonstrukce tady stráví ještě nejméně další tři měsíce.

Z auta vystoupila Roslyn a místo pozdravu se na Duncana usmála. Ronnie se vysoukal na své straně – vzhledem k hromotlucské postavě byl pomalejší než jeho manželka a pohyboval se víc ztuha. Měl však v sobě obrovskou energii a jeho tělesná schránka byla skvěle uzpůsobená k životu venku. V tom byl Duncanovým pravým opakem, ačkoliv ten by to nikdy nepřiznal.

„Tu střechu máš mít už hezkých pár týdnů hotovou,“ řekl, otřel si hřbetem ruky nos, zapnul si prošívanou vestu a také si nasadil vlněnou čepici. „Říkal jsem ti, že ji sundáváš pozdě.“

„Jo, tos mi říkal,“ reagoval Duncan. Vypadal by jako nevyčválanec, kdyby se se švagrem hádal. Navíc byla pravda, že by se teď Duncanovi ze všeho nejvíc šiklo pár pomocníků, kteří by rychle dokončili konstrukci a zajistili ji proti větru a vodě, jenže on neměl na tolik lidí peníze a jeho práce na starém domě se navíc musela řídit tím, kolik měl právě případů a kolik volného času mu zbývalo. Když přišel do Portree, aby zastoupil místního detektiva, který byl dlouhodobě nemocný, překvapilo ho, že tu na něj čeká stejně velký stoh nevyřešených případů, jaký míval v Glasgowě. Počet delikventů na tisíc obyvatel jako by byl i v těch nejodlehlejších a nejmalebnějších lokalitách stejně vysoký jako ve velkoměstě. Na druhou stranu ho to až tolik neudívovalo. Obyvatelé Skye byli odjakživa zvyklí řešit své záležitosti sami a jen málokdy se nechávali omezovat věcmi, jako jsou státní zákony. Zvlášť když si dokázali poradit i bez nich.

„Kdy ta střecha bude?“

„Do konce týdne,“ odvětil Duncan. Ronnie se zamračil; tahle odpověď ho zjevně neuspokojila. Duncan upřel pohled k obloze.

„Bylo by bezvadné, kdyby nepršelo. Sníh není problém, ten dokážu omést.“

Ronnie si odfrkl, otočil se a zamířil ke stodole, kde se ovce choulily k sobě v relativním pohodlí.

„No jo, když to říkáš...“

Duncan zvedl obočí, ale jeho švagr to neviděl. Roslyn mu adresovala omluvný pohled, který Duncan odbyl mávnutím ruky a svezl se po zabedněné části střechy k lešení v úrovni stropu.

„A jak ti to jde?“ zeptala se Roslyn, zatímco Duncan lezl po žebříku dolů a zlehka seskočil do dvoucentimetrové vrstvičky sněhu. Oprášil si ruce, a když zhluboka vydechl, vyšel mu od úst obláček páry. Pokud člověk v takovém počasí jen tak seděl, začala mu být zima bez ohledu na to, kolik vrstev měl právě na sobě.

„Pomalu,“ zašklebil se a sledoval, jak si Roslyn prohlíží, kolik práce už stihl udělat. Starý croftový domek rodiny McAdamových byl v hodně špatném stavu. Léta v něm nikdo nebydlel a během té doby na něm mohla nerušeně pracovat matka příroda, což se jí dařilo výborně. Do staré střechy, která musela vzdorovat bourkám z Atlantiku, na několika místech zatékalo, takže začala hnít, až se nakonec propadla a vzala s sebou i stropy. Duncanovi trvalo několik týdnů, než vytrhal vegetaci, která vyrůstala z kamenných zdí, a než znovu nahodil maltu tam, kde to bylo potřeba, což bylo prakticky na všech obvodových zdech domu. Navíc musel nařezat další vrstvu kamenů, aby mohl obvodové zdi zvýšit a vytvořit pod střechou obytné podkroví.

Plány tedy měl, ale pomalu si začínal uvědomovat, že si v současné situaci možná ukousl až příliš velké sousto.

„Kdybys šel radši bydlet k nám,“ řekla Roslyn a opět na bratra upřela pohled. „Aspoň než si najdeš něco teplého a suchého.“

Duncan se podíval na obytný přívěs a ukázal hlavou na Ronnieho. „S ním jsi to probrala?“

„Ále... Na něj se vůbec neohlížej. Ten umí jenom nadávat a kňourat.“

Duncan se zasmál, ale zavrtěl hlavou. „Ne, mně je tady dobře, sestřičko. Nelam si s tím hlavu.“

Z jejího výrazu bylo patrné, že o tom pochybuje, ale věděla, že nemá cenu tlačit na pilu.

„A krom toho,“ dodal Duncan, „teď ti to možná připadá jako výborný nápad, ale po pár týdnech už bys mě sama posílala s celtou v podpaží zpátky sem. Vzpomínáš, jak jsme si jako malí prckové dávali co proto?“

„I celta by byla možná lepší než tohleto,“ řekla Roslyn, rozpletla ruce a ukázala na jeho přívěs.

„Je tam sucho a teplo,“ prohlásil Duncan a naklonil hlavu. „Většinou.“

„A přijdeš pak aspoň na večeři?“ zeptala se sestra. Duncan se usmál. Bylo to od ní milé. Jako děti k sobě nikdy neměli příliš blízko a jako dospělí už vůbec ne, ale od chvíle, kdy se Duncan vrátil na ostrov, se Roslyn opravdu snažila to napravit.

„Jasně, to zní lákavě.“

Roslyn se natáhla, chytila Duncana za předloktí a láskyplně mu ho stiskla. Ronnie se ohlédl přes rameno a vyhledal ji pohledem.

„Radši už mu půjdu pomoci,“ řekla Roslyn, „jinak budu výčitky poslouchat až do večera.“

Duncan se na ni vřele usmál a ve stejnou chvíli uslyšel zvuk dalšího automobilu. Nepoznal, kdo to je, dokud auto nevyjelo

ze zatačky a nevyhouplo se na vrcholek necelých sto metrů od domu, ale podle zvuku naftového motoru poznal, že je to nějaký model s pohonem všech kol. Po chvíli se objevil černý Nissan Navara, snadno si poradil s nerovným povrchem a zastavil u příjezdové cesty k domu, těsně za roštem proti průchodu dobytka.

Alistair MacEachran otevřel dveře, postavil se na práh, opřel se jedním loktem o střechu auta a druhou rukou se přidržel dveří.

„Dobré ráno, šéfe. Vyspal ses dobře?“

„Dobré ráno, Alistaire,“ řekl Duncan, pokýval hlavou a zamířil k němu. „Stejně dobře jako obvykle.“

Detektiv-seržant MacEachran se zamračil. „Až takhle špatně? Tak to je hanba.“ Rozhlédl se po neuspořádaném staveništi a všiml si, že se na něj dívá Roslyn. Zamával jí tedy, usmál se na ni a ona úsměv opětovala. „Na takovém nádherném místě si úplně dokážu představit ten klid a odloučení..., plápolající oheň v kamnech..., teplo a útulno. Prostě ideální odpočinek po náročném dni stráveném naháněním otřepů po ostrově Skye.“

„Jo, díky za tu představu,“ reagoval Duncan a pohlédl na kostru domu, na které právě pracoval. „Možná jednou, jo?“

Alistair ukázal na hromadu starého stavebního dříví ve východní části pozemku, kam Duncan házel všechno, co už nedokázal využít. „Z tohoto by byl slušný táborák.“

„Šetřím si ho na zvláštní příležitost.“

„Například?“

„Například až mi z divize pošlou nového seržanta..., který mi nepoleze tak strašně na nervy,“ odvětil Duncan s potouchlým úsměvem.

Alistaira tahle poznámka ani v nejmenším nevyvedla z míry. Usmál se. „Tys o tom ještě neslyšel? Stanu se modelem pro novou kampaň. Federace ze mě udělá tvář nové náborové kampaň.“

„Jo, to určitě. Proč jsi vlastně přijel takhle po ránu až sem?“

„Protože mi nezvedáš telefon.“

Duncan se zadíval k přívěsu. „To proto, že mám dneska vy-
psané volno... a taky musím zabezpečit tu střechu, protože mi za
pár dní přivezou krytinu.“

Alistair se podíval na střechu a skepticky zhodnotil Dunca-
nův plán. „Tak to si ještě pořádně mákneš. Co na to dáváš? Hli-
ník, nebo zinek?“

„Ani jedno. Ocel.“

Alistair nasál vzduch mezi zuby. „Ta ti tolik nevydrží a ani ne-
bude tak pěkně vypadat.“

Duncan si povzdechl. „Čím to, že na tomhle ostrově je každý
stavař od narození, ale zároveň se tím nikdo neživí?“

„Prostě ti jenom dávám malou radu, nic víc.“

„Jo, tak jestli mi dokážeš zařídit zvýšení platu, já s radostí
navýším rozpočet na materiál.“

„Za tohle nejsem placenej,“ odpověděl Alistair. „A navíc jsem
placenej podstatně míň než ty,“ dodal s mrknutím.

„Myslím, že i letos ti pracovní posudek přinese jenom zkla-
mání,“ ujistil ho Duncan. „Což je velmi smutné.“ Alistair se na
něj přehnaně zamračil a Duncan pokračoval: „Tak co jsi potře-
boval?“

„Někdo ohlásil nález těla v kopcích,“ oznámil mu Alistair.
„Poslali pro něj horskou službu, ale ta se vrátila bez těla – prý se
na něj máme nejdřív podívat my, než ho snesou dolů.“

To vzbudilo Duncanův zájem. „Kde?“

„U Old Man of Storr.“

Duncan se nad tím zamyslel. Nebylo by to poprvé, co někdo
během výslapu do hor podlehl živlům.

Alistair jako by mu četl myšlenky. „Fraser se tam před

hodinou vypravil, aby se na to tělo podíval,“ řekl a naklonil hlavu. „A podle něj bychom ho měli na vlastní oči vidět i my.“

Pokud už místo neštěstí navštívil uniformovaný policista a také on usoudil, že je namístě předat případ oddělení trestního vyšetřování, pak Duncan věděl, že půjde o něco závažného.

„Podle předpovědi se má počasí celý den zhoršovat, takže bychom měli vyrazit,“ dodal Alistair a podíval se na hodinky.

„Dej mi minutku, než si uklidím nářadí.“

Alistair přikývl, vrátil se do auta, zabouchl za sebou dveře a začal si třít ruce, aby se zahřál. Duncana netěšilo, že ztratí další den, kdy mohl pracovat na domě. Volba střešní krytiny byla jen jedním z mnoha kompromisů, které musel kvůli napjatému rozpočtu udělat, jenže na tento týden už měl objednané pokrývače, aby mu do domu neteklo aspoň shora, než dorazí nová okna, která měla přijít příští týden. A takhle to zatím bylo s celou renovací: na každý krok dopředu připadalo několik kroků zpět.

Zamkl obytný přívěs a vyrazil k Alistairovu pick-upu. Cestou se k němu přidala Roslyn.

„Nějaký problém?“ zeptala se.

„Pracovní záležitost,“ odpověděl stroze, protože se odjakživa zdráhal mluvit o své práci s kýmkoliv mimo policejní stanici, a s rodinou především. „Nejspíš to moc dlouho nepotrvá.“

„Takže tu večeri stihneš?“

„Uvidím, jak mi to vyjde,“ odvětil. Roslyn se zatvářila chmurně. Duncan se tedy zastavil, otočil se a pohlédl jí do tváře. „Vypadá to, že v kopcích směrem na Staffin někdo umřel.“

Sestra zalapala po dechu. „To je strašné.“

„Jo. Musím se tam jet podívat a pak uvidíme.“

Roslyn přimhouřila oči. „To se jezdíš dívat na každého, kdo se v zimě na horách dostane do potíží?“

Duncan se usmál, políbil ji na tvář a pokračoval v chůzi.

„Ale dáš mi vědět, že?“

Mávl rukou přes rameno a předpokládal, že Roslyn teď obrací oči v sloup. Ohlédl se na ni a podle jejího výrazu poznal, že se nemýlil.

„Zavolám ti,“ ujistil ji, natáhl se po klice a nastoupil do auta. Roslyn zamýšleně přikývla.

„Tak cos provedl tentokrát?“ zeptal se Alistair, když Duncan sahal pro bezpečnostní pás.

„Roslyn? Nic.“

„Ne, tvoji sestru nemyslím. Myslím jeho,“ řekl Alistair a ukázal očima k Ronniemu, který stál opodál s rukama v bok a bedlivě je sledoval. Duncan se na švagra usmál a mávl mu na pozdrav, ale Ronnie zůstal nehybně stát a s netečným výrazem pozoroval jejich odjezd.

„Nedostatek důvěry,“ procedil Duncan přes falešný úsměv. Alistair zařadil zpátečku a adresoval mu tázavý pohled. „Prostě je podezíravý,“ vysvětlil Duncan. „Zřejmě si není jistý, co mě k tomuhle všemu motivuje.“

„On ti nevěří? Copak tě nezná už dlouhé roky?“ zeptal se Alistair, dokončil manévra a zařadil jedničku.

„To je právě ten problém,“ odvětil Duncan a žalostně se usmál. „Zná mě až moc dobře.“

„Tvůj švagr? Šmarjá, připomeň mi, že ti nikdy nemám půjčovat peníze,“ řekl Alistair a uchechtl se.

„Jo, to je, myslím, moudré.“

„Jestli nám zase někdo vypadne, třeba by mohl nastoupit k nám. Podezíravých lidí v uniformě není nikdy dost.“

Duncan neodpověděl. Roslyn přistoupila k Ronniemu, ten jí něco řekl a ona se podívala za odjíždějícím autem. Ronnie zůstal stát zády k nim a svůj projev doplňoval ledabylým máváním ruky Duncanovým směrem. Duncanův vztah se švagrem nebyl nijak vřelý. Ve škole chodili každý do jiného ročníku a Ronnie Duncanovi vždy připadal trochu odměřený. Jako teenager i jako dospělý měl sklon k zádumčivosti a většinu myšlenek si nechával pro sebe. S výjimkou zběžných pozdravů a zdvořilostních rozhovorů nad kávou ve vzácných případech, kdy k nim Duncan přijel na návštěvu a on byl právě doma, se spolu příliš nebavili.

Duncan si zprvu myslel, že prostě mají každý jiné zájmy, ale když se před několika měsíci vrátil na ostrov, pochopil, že je to jinak. Ronnie o něm neměl valné mínění. Nahlas to sice neřekl, ale jeho mlčení mluvilo za vše.

KAPITOLA 2

Když se blížili k parkovišti, odkud většina turistů vyrážela na horu Storr, uviděli řadu zaparkovaných vozidel, mezi nimiž se hemžily skupinky lidí. Někteří z nich se bavili s uniformovanými policisty a nedaleko brány vedoucí na hlavní turistickou trasu zahlédl Duncan Fräsera MacDonalda.

Výstup na Storr začínal o kousek dál a vedl po klikaté stezce k vyhlídkovému bodu se skalami v pozadí. Na samotný vrchol se šlo po táhlém svahu kopírujícím směr pobřeží, z něhož náhle vystupoval impozantní skalnatý výběžek. Za skálou se hora opět svažovala mírněji, pokrytá travnatými pastvinami. Storr vznikl někdy ve třetihorách, kdy hustá čedičová láva stékající po měkkých jurských horninách způsobila sesuvy půdy, které nakonec vytvořily jedinečnou krajinu dnešního poloostrova Trotternish. Turisté sem každoročně proudili po tisících, především aby obdivovali skalní útvar s názvem Old Man – útlou a špičatou skalní jehlu, která se tyčila nad podmáčeným vřesovištěm a travnatým svahem s výhledem na ostrovy Rona a Raasay na východě a pohorí Torridon na západním pobřeží skotské pevniny.

Návštěvníci ostrova si toto místo tak oblíbili, že na jaře a v létě bylo obtížné dostat se třeba jen k parkovišti. V posledních letech vynaložily úřady značné úsilí, aby zamezily parkování na krajnici: vybudovaly velké samostatné parkoviště a také

řadu odstavných ploch, kde mohli návštěvníci za poplatek zaparkovat. O kus dál severněji i jižněji pak vznikly bariéry, které měly zabránit parkování na nebezpečných okrajích silnice A855. Ta patřila k hlavním pobřežním komunikacím, takže na ní byl silný provoz a mnoho aut tudy jezdilo vysokou rychlostí. O něco severněji se silnice zúžila a jízda po ní začala být mnohem obtížnější, protože řidiči se museli proplétat mezi osadami a crofty. V minulosti tam došlo k několika nehodám se zraněními a nějaká míra regulace se stala nezbytností.

Takto pozdě na přelomu podzimu a zimy mířili na turistickou stezku jen skalní turisté. I pro ně však byla trasa momentálně uzavřená, neboť u vstupu na stezku se táhla modro-bílá policejní páska. Zdálo se, že uzavření trasy se u některých návštěvníků nesetkalo s příznivou reakcí. Duncan to dokázal pochopit. V minulosti turisté přijeli na ostrov, ubytovali se na týden či deset dní na jednom místě a odtud vyráželi na průzkum ostrova. V dnešní době sociálních sítí se však z ostrova Skye stala položka, kterou je třeba co nejrychleji odškrtnout.

Návštěvníci předem věděli, kde se nacházejí hlavní turistické atrakce, a tak je po příjezdu na ostrov začali rychle objíždět a „odškrtnávat“. Mnohdy jim na to stačily pouhé tři až čtyři dny, během nichž tábořili na trase nebo přespávali v různých prázdninových ubytovnách. Cestovnímu ruchu to sice prospívalo, jenže to zároveň mělo vedlejší efekt: na ostrově se nacházelo třikrát až čtyřikrát víc lidí než obvykle, což přetěžovalo silnice a infrastrukturu vůbec. Tito konkrétní turisté si možná vyhradili na návštěvu vyhlídkového bodu Old Man jediné dopoledne a večer už chtěli být jinde. V tuto roční dobu zapadalo slunce časně odpoledne a nikdo nechtěl, aby ho uprostřed divoké přírody zastihla tma.

Fraser přerušil rozhovor s různolícím čtyřicátníkem, který byl do tohoto počasí dobře oblečený a nejspíš vedl skupinku čtyř dalších turistů. Ti postávali za ním a trpělivě čekali. Fraser se na oba detektivy usmál.

„Dobré ráno,“ řekl svým obvyklým příjemným tónem. U Frasiera bylo úplně jedno, co právě prožívá v osobním životě, jak špatné je počasí nebo jaký má den – jeho pozdrav byl vždy naprosto stejný a vyvolával v adresátovi dojem, že Fraser je klidný a uvolněný. Duncan mu někdy velmi záviděl.

„Dobré ráno, Frasier,“ odpověděl a zapnul si bundu, protože mu mrazivý vítr pronikal do morku kostí, zvlášť když před chvílí vystoupil z relativního tepla Alistairova auta. „Děláš si nové kamarády?“

Fraser se uchechtl, zvedl si brigádýrku, otřel si čelo, opět si čepici nasadil a popotáhl. „No jo, nejsou moc nadšení, že jsme jim zavřeli horu.“

Duncan se podíval na turisty, kteří zřejmě byli odhodlaní počkat, až se trasa znovu otevře. Za nimi stála dvě auta horské záchranné služby, která na místě zasahovala jako první.

„Kdo to tělo našel?“ zeptal se.

Fraser ukázal za něj na obytnou dodávku Volkswagen. Vedle ní stál hlídkový policejní vůz, který blokoval jeden z vjezdů na parkoviště.

„Tamhleten čahoun,“ řekl Fraser a ukázal na muže měřícího hodně přes metr osmdesát, jehož označení „čahoun“ docela přesně vystihovalo: byl vychrtlý a tyčil se vysoko nad trojici lidí, kteří stáli kolem něj. Byl zabalený do izotermické fólie a Duncan napadlo, jestli někde nepromokl nebo jestli třeba nespadol do některého z jezírek pod Storrem. Fraser mu zřejmě četl myšlenky. „Je to jeden z těch magorů..., jak se jim to říká?“ zeptal

se nepřítomně a s vraštil čelo soustředěním. „Jo, už vím. Extrémní běžci do vrchu nebo tak nějak. Vyrážejí v době, kdy mají normální lidi ještě půlnoc, a překonávají ‚extrémní výzvy‘, nebo jak tomu říkají. Ti, co jsou kolem něj, ho měli ráno vyzvednout v Brother’s Point.“

Duncan se zadíval na horu Storr, kterou zahaloval nízko ležící mrak. Viditelnost zde dosahovala sotva sto metrů a s rostoucí nadmořskou výškou se nejspíš ještě zhoršovala. „Rozhodně je odvážnější než já.“

„Spíš bych řekl pitomější,“ procedil Alistair na půl úst. „I ty ovce, co se pasou tamhle ve svahu, mají víc rozumu než on.“

„No jo, i tak se to dá říct,“ připustil Duncan a ukázal na turistickou trasu. „Kdo je teď u těla?“

„Kluci z horské služby,“ odpověděl Fraser. Ukázal na braniku na začátku stezky. „Willie Mac vás tam dovede. Už na vás čeká.“

„Cože, Willie je tady?“ ozval se Alistair. Duncan se na něj távavě zadíval. „To je Willie Maciver. Fajn chlap. Býval důstojníkem v královském skotském pluku Black Watch... a pak se živil jako elektrikář pro místní elektrárenskou firmu. Nikdo lepší po tomhle ostrově nechodí.“

Duncan naklonil hlavu. „Vyříd' tomu svědkovi... Jak se vlastně jmenuje?“

„Benjy Macpherson,“ odvětil Fraser, což Alistaira pobavilo.

„Benjy? Vždyť to je jméno pro psa, do prdele,“ vysvětlil důvod svého úsměšku.

„Vyříd' mu, že potřebujeme to tělo vidět dřív, než se počasí ještě zhorší,“ řekl Duncan a zadíval se na oblaka a na sněh pod jejich nohama. „Jak dlouho podle tebe potrvá cesta? Čtyřicet minut nahoru a o něco míň zpátky?“

Fraser se zaškaredil. „Docela to tam klouže. Na vašem místě bych něco přidal. Asi byste nechtěl, aby Willie s klukama museli z hory snést i vás, že ne?“

„No dobrá. Tak mu prostě řekni, že s ním chci mluvit a že se vrátíme co nejdřív.“

„Jasně, provedu,“ reagoval Fraser.

Duncan s Alistairem přistoupili k Williemu a Alistair oba muže představil. Willie Maciver byl drobný, ale sportovně založený muž, což bylo zřejmé i přesto, že byl obtěžkaný výstrojí. Týmy horské služby v těchto částech ostrova neponechávaly nic náhodě. Nikdo si nemohl být jistý, jak dlouho bude potřeba v terénu zasahovat a jak výrazně se během té doby mohou zhoršit podmínky, a tak byli všichni dobře připravení. Willie se na Alistaira usmál, podal mu ruku a kývl na Duncana.

„Jak se vede, Willie?“

„Už to bylo horší, Kecku, co ti budu povídat,“ odvětil Willie a použil přitom MacEachranovu přezdívkou vyhrazenou pouze těm, kdo měli s detektivem blízký vztah. Během rozhovoru si mlčky měřil pohledem Duncana. „Když jsme se k tomu člověku dostali, byl už dlouho mrtvý.“ Otočil se a vyrazil do svahu. Duncan s Alistairem ho následovali. Duncanovi připadal povrch turistické trasy docela dobrý – mnohem lepší, než když tudy krácel naposledy. Už si ani nepamatoval, kdy to vlastně bylo. Klidně to mohlo být patnáct let, možná i víc.

Skalní jehla Old Man byla zřejmě nejnavštěvovanější turistickou atrakcí na celém ostrově, čemuž napomáhala i skutečnost, že z Portree to sem bylo jen patnáct minut jízdy po dobře udržovaných cestách. Zároveň to byla opravdu úchvatná geologická zajímavost. Dnes z ní ovšem mnoho vidět nebylo. Čím výš po stezce vystoupali, tím hustší byla oblaka kolem nich.

Duncan cítil, jak s rostoucí nadmořskou výškou klesá teplota a jak je vzduch prosycený vlhkostí. Vůbec si neuvědomil, že se v poslední době dostal úplně z formy, a toto stoupání mu otevřelo oči.

Domníval se, že když pracuje na opravách starého rodinného domu, zároveň si tím zlepšuje kondici. Bohužel to byla mylná představa. Osazování trámů a pokládání bednění byl úplně jiný druh činnosti než chůze do kopce. Výšlap na Storr nebyl ani zdaleka tak náročný jako některé jiné trasy, jež se daly na ostrově navštívit, zejména v pohoří Cuillins, ale i on vyžadoval dobrou fyzičku, přičemž Duncan už po sto metrech stoupání cítil, jak ho pálí stehna. Zdálo se, že Alistair je na tom lépe. Nechával sice mluvit hlavně Willieho, což v jeho případě nebylo ani trochu obvyklé, pokud ho někdo vysloveně neumlčel, ale dokázal bez potíží držet tempo a ani se příliš nezadýchával.

Naopak Duncan za oběma muži zaostával, takže nakonec museli zvolnit, aby je mohl dojít.

„Tady tvůj přítel není na stoupání zvyklý?“ dotázal se Willie potouchle, když se na chvíli zastavili, aby mohl Duncan popadnout dech.

„Příliš dlouho naháněl padouchy jenom v Glasgowě,“ vysvětlil Alistair a usmál se. Duncan se pokusil vymyslet vtipnou odpověď, ale nic ho nenapadlo. Raději se tedy soustředil na to, aby během pauzy nabral co nejvíc energie. Všiml si, že i Alistair je ve tváři trochu červený, a napadlo ho, že také pro něj je ve skutečnosti tempo výstupu příliš náročné, ale nechce ztratit tvář před starým přítelem.

„Tak můžeme?“ zeptal se Willie. Duncan přikývl, přestože v jeho případě to zdaleka nebyla pravda.

„Jak vysoko je?“

Willie se zadíval na stezku před nimi. Duncan měl pocit, že až sem se kvalita turistického chodníčku od jeho poslední návštěvy zlepšila, zřejmě aby povrch lépe odolal náporu turistů. Úsek nad nimi se však zdál rozbitější a plný skalnaté suti, se kterou bylo třeba se vypořádat. Od skály Old Man už nemohli být daleko.

„Ještě tak deset minut chůze,“ odpověděl Willie, ale pak se při pohledu na Duncanův výraz zamračil. „Možná patnáct.“

„Tak to abychom vyrazili,“ prohodil Duncan, vděčný alespoň za chvilkový oddech. Opět začali stoupat a po chvíli se vnořili do ještě hustšího chuchvalce mračen. Duncan se podíval za sebe, ale místo vyhlídky přes zátoku Bearreag směřem k ostrovům viděl jen zdánlivě neproniknutelnou vrstvu husté šedé vaty. Ztratit v tomto terénu orientaci mohlo být životu nebezpečné a během let hora skutečně připravila několik turistů o život.

Zanedlouho se před nimi objevily zahalené postavy. Chuchvalec oblačnosti se neroztrhal, ale skupinka zkušených horolezců, kteří dobrovolně pracovali u horské služby, zde vytvořila malé tábořiště v podobě několika samorozkládacích stanů.

„Zdravím tábor!“ zvolal Willie, jakmile se ocitli v doslechu lidí před nimi. Ti Williemu odpověděli několika posměšnými narážkami, že mu výstup na horu trval celou věčnost, ale vše bylo míněno v dobrém. „Tudy,“ řekl Willie Duncanovi s Alistai-rem a v doprovodu dalšího člena týmu jménem Norman sešli ze stezky na zasněžený kluzký svah tvořený kamením a zmrzlou trávou. Sestup ze svahu tak byl velmi zrádný.

Trasa vedla podél jedné z menších skalních věží, odkud už bylo k Old Man, co by kamenem dohodil. Tělo leželo na břiše ve sněhu, který tady byl mnohem hlubší než pouhých padesát

metrů pod nimi. Duncan k mrtvole opatrně vyrazil a před každým krokem si pozorně prohlédl okolní terén. Pod sněhem nebylo nic vidět a on věděl, že povrch je zrádný i v příznivých povětrnostních podmínkách, a tak si dával pozor, aby se vyhnul pádu. Protože navíc nevěděli, co se mrtvému muži stalo, museli zatím svah pokládat za místo činu, ačkoliv provedení veškerých vyšetřovacích protokolů by vzhledem k podmínkám bylo nepraktické.

Alistair se držel o několik kroků za Duncanem a dával nohy přesně do jeho šlépějí, aby minimalizoval dopad na okolní terén. Duncan se k muži přiblížil, co nejvíc se odvážil, a prohlédl si levou stranu jeho obličeje, která byla natočená k severu. Muž měl otevřené oči, strnulý výraz a nepřírozeně světlou kůži, jak se u člověka vystaveného přes noc žívlům dalo očekávat. S největší pravděpodobností zemřel náhle. Duncan viděl smrt během své kariéry mnohokrát; viděl mrtvé muže, ženy a bohužel i děti. Poslední okamžiky plné bolesti, trýzně či utrpení se jim často vepsaly do tváří tak, že se to vymykalo lidskému chápání, jako by jim smrt zanechávala v obličejích časovou značku.

„Připadá mi povědomý,“ prohlásil Alistair. Duncan na něj zvedl obočí. „Jenže ho nedokážu zařadit,“ dodal detektiv-seržant.

Duncan zaměřil pozornost na zbytek těla. Přišlo mu zvláštní, jak je muž oblečený. Na sobě měl džíny a tenisky od hlíny, která ulpěla ve vzorku podrážek. To naznačovalo, že se před umrznutím pohyboval mimo zpevněnou turistickou trasu. Když se Duncan rozhlédl po okolí a odhadl aktuální nadmořskou výšku, napadlo ho, že tento svah je pod povrchem zmrzlý už hezkých pár týdnů, ale třeba muž nabral hlínu na tenisky někde níž, například když na úpatí hory procházel bahnitým vřesovištěm. Trasa od parkoviště nahoru byla každopádně zpevněná

a zdálo se, že hlína na podrážkách má jiné složení než okolní půda. Jeho prvotní postřeh se však rozhodně nedal pokládat za definitivní.

Každopádně mu přišlo zvláštní, že se někdo vydal nahoru takhle oblečený, zvláště když všechny včerejší předpovědi hlásily zhoršení počasí. Koneckonců mužova bunda byla možná dostatečně teplá na chladné zimy v nížinách, ale rozhodně člověka neochránila před extrémním počasím v horách.

„Jak dlouho už tu podle vás leží?“ zeptal se Duncan, aniž oslovil někoho konkrétního.

„Tipl bych si, že od včerejška, možná od noci na dnešek,“ odpověděl Willie. Duncan se na něj podíval a pak přesunul pohled na Alistaira, který přikývl. „Na těle je poprašek sněhu, ale jen toho, který napadl přes noc,“ pokračoval Willie. „Předevčírem jsem byl na vrcholu a celý tenhle úsek už byl viditelně zasněžený. Za poslední dvě noci napadlo ve vyšších polohách osm centimetrů sněhu, ale na tomhle nešťastníkovi ho leží sotva centimetr.“

Duncan se ještě jednou zadíval na tělo a na okolní terén a musel uznat, že Willieho logika je neprůstřelná.

„A kromě toho,“ navázal druhý horolezec jménem Norman, „tady po stezce pořád chodí lidé. Kdyby tady ležel už včera během dne, pravděpodobně by si ho někdo všiml.“

Duncan obrátil hlavu ke stezce, ze které sem sešli, ale už ji neviděl. To však bylo dáno jen dnešní špatnou viditelností, a než se sem během noci nasunula oblačnost, určitě byla viditelnost lepší. I Normanův argument měl tedy logiku, ale nedalo se vyložit, že mrtvý muž leží ve svahu už déle a nikdo si ho nevšiml jednoduše proto, že se tam nedíval.

Muž měl levou nohu pod kolenem zkřivenou v nepřirozeném úhlu a Duncan se podíval nahoru, aby zjistil, odkud mohl

spadnout. Stejně tak ovšem bylo možné, že jen uklouzl někde na svahu a nohu si zlomil ve chvíli, kdy se kutálel dolů, nikoliv při pádu z výšky.

Muž měl vzadu vlasy spleené zaschlou krví a Duncan předpokládal, že utrpěl vážné poranění lebky. Hlavu měl oproti zbytku těla vytočenou v nezvyklém úhlu a Duncan pokládal za pravděpodobné, že patolog u něj kromě poškození lební dutiny zjistí i zlomené krční obratle. Takové zranění by samo o sobě stačilo na to, aby muž přinejmenším upadl do bezvědomí.

„Myslíš, že spadl?“ zeptal se Alistair, kterému se zřejmě hlavou honilo totéž. Duncan, který právě dřepěl u těla, na něj upřel pohled a pak se rozhlédl po okolí. Tato možnost byla ze všech nejpravděpodobnější. Muž byl špatně vybavený na túru do hor ve včerejším počasí, a koneckonců i v jakémkoliv počasí, které tady v zimních měsících panovalo. Jeho obuv byla nepochybně pohodlná na běžnou chůzi po městě nebo na běh do vrchu za příznivých podmínek, ale rozhodně nebyla určená k výšlapu do prudkého svahu pokrytého sutí jako tady. Bylo docela možné, že při chůzi ze svahu ztratil stabilitu, začal padat dolů, postupně nabral rychlost, jednou nebo dvakrát udeřil hlavou do skály a zastavil se až tady.

„Jo, možné to je,“ odpověděl Duncan. „Ale co dělal takhle daleko... takhle oblečený?“

Alistair si prohlédl okolní terén a přesunul se o pár kroků dál, aby se pokusil najít něco dalšího, co by jim pomohlo udělat si přesnější obrázek o tragickém incidentu. Vzhledem k nočnímu sněžení však ve svahu neviděl prakticky nic s výjimkou největších skalních výčnělků, které vystupovaly ze sněhové přikrývky. Mračna kolem nich se na chvíli rozestoupila, a tak Duncan zvedl hlavu a podíval se na obrovské útesy, které se nad nimi

vzpínaly. Jednotlivá čedičová masa, temná a zlověstná. Jestli muž spadl odtamtud, neměl nejmenší šanci.

Ačkoliv byl výstup k Old Man velmi oblíbený, jen málokterý turista se vydal až na vrchol útesů nad skalní věží. Z tohoto místa totiž vedla trasa po převážně neoznačených stezkách, a pokud si Duncan dobře vzpomínal, člověk se musel několikrát drápat po příkré skále, aby se dostal až na vrchol. Když se mu to však podařilo a měl štěstí na hezké počasí, neviděl z vrcholu pouze ostrovy Raasay a Rona, ale mohl se kochat i nerušeným výhledem na dvojici stolových hor MacLeod's Tables na jihozápadě a na pohoří Cuillins na jihu.

Duncan se znovu zadíval na útesy a přemýšlel o aspektech pádu. Bylo vzhledem k rozsahu mužových zranění možné, že spadl z takové výšky? Duncan předpokládal, že v takovém případě by tělo vypadalo podstatně hůř, ale každopádně byl muž mrtvý, takže to asi byla bezpředmětná otázka. *Jenže co tu vlastně dělal?*

„Je na parkovišti auto, které tam stojí nepatříčně dlouho a neví se, komu patří?“ zeptal se.

Alistair zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Pošlu na to Fräsera.“

„A mohl se sem dostat nějakou jinou trasou?“ dotázal se Duncan. Alistair ustoupil o pár kroků, začal obcházet místo nálezu a prohlížel si okolí pozorněji. „Automaticky totiž předpokládáme, že parkoval tady dole,“ pokračoval Duncan, „jenže nahoru vedou i jiné trasy.“

„Ano, dá se sem vylézt od jihu,“ ujal se odpovědi Willie. „Stezka začíná o dva až tři kilometry dál po cestě.“

„Myslíte, že se sem mohl dostat takhle oblečený?“

„Jo, možné to je. Lidi jsou někdy zvláštní. Stoupání není až tak prudké a začíná někde na dvou stech metrech. A vrchol má

nadmořskou výšku něco přes sedm set. Jenže je to ošidné. Musíte projít okrajem širokého a docela strmého suťoviště, dostat se na konec srázu a odtamtud se spustit až sem.“

„Je to pravděpodobné?“ zeptal se Duncan.

Willie pokrčil rameny. „Už jsem z hor snášel lidi v žabkách a tričku..., takže už mě nic nepřekvapí.“

„Tak, tak,“ přisvědčil Alistair. „Copak je tohle?“

Duncan se vydal v jeho šlépějích, ale oběma horolezcům dal zvednutím ruky signál, že oni mají zůstat na místě. Došel k Alistairovi, postavil se vedle něj a podíval se dolů. Ve sněhu ležel fotoaparát. Veditelně byl poškozený: měl prasklý kryt a kolem něj leželo ve sněhu pár drobných vnitřních součástí. Duncan přístroj ve sněhu dvakrát vyfotil, zvedl hlavu a zadíval se na příkrý svah po levé ruce.

„To by naznačovalo, že tady fotografoval... Možná se příliš zaklonil a ztratil rovnováhu.“

„Jo, vypadá to tak,“ souhlasil Alistair. Zprudka se otočil k mrtvému muži. „No jasně, už vím, kdo to je. Věděl jsem, že ho odněkud znám. To je Sandy Beaton.“

„No jo, máš pravdu,“ reagoval Willie vzrušeně. „Nechápu, jak mi to mohlo nedocvaknout!“

Duncan přesouval pohled od jednoho k druhému. „To jméno už jsem někde slyšel, ale... kdo to je? Připomeňte mi ho.“

„To je místní fotograf,“ poučil ho Alistair. „Má ve městě takovou menší galerii. Prodává fotky... ostrovní krajina a podobně. A myslím, že tam má i pár obrazů.“ Pohlédl na Willieho. „Nepsali o něm nedávno v novinách?“

„Jo... Vyhrál na pevnině nějakou soutěž, ne?“

„Jo, to je ono,“ odpověděl Alistair. „Myslel jsem si to.“

Duncan našpulil rty a přikývl. „Takže říkáte, že je dobrý?“

Alistair pokrčil rameny. „Pro mě je fotka jako fotka. Ale když se tím uživil, tak to asi úplně ňouma nebyl.“

„Jasně,“ řekl Duncan. Začalo kolem nich sněžit. Zatím šlo jen o pár vloček, ale to tady nahoře vůbec nic neznamenal, protože se počasí mohlo během pár minut úplně změnit. Ještě jednou se podíval na útes a pak na nehybné tělo Sandyho Beatona. „Pošli sem co nejrychleji forenzní tým. Oblast zatím musí zůstat uzavřená, aby sem nahoru nikdo bez našeho vědomí nelezl.“

Alistair natáhl vzduch skrz zuby. „Ale proč?“ I on se podíval na útes. „Ten potrhlej chudák sem prostě přišel vyfotit zimní západ slunce a spadl dolů. K čemu je nám tady výjezdovka?“

„Jsi si tím jistý?“

Alistair se ještě jednou rozhlédl kolem sebe a zadíval se na Duncana. „Řekl bych, že jo. Nebo co mi uniká?“

„Jeho zápěstí,“ reagoval Duncan.

„Co to povídáš?“

„Podívej se na to tělo. A na jeho zápěstí.“

Alistair se zamračil, ale opatrně se ve sněhu vrátil k nehybnému tělu Sandyho Beatona. „Na co se mám zaměřit?“ zeptal se nešťastně. Duncan vyrazil za ním, podřepil k tělu, rozepnul si bundu a vytáhl z vnitřní kapsy pero. Natáhl ruku a odhrnul peřem Beatonův rukáv, aby Alistair lépe viděl na jeho zápěstí.

„Vidíš to co já?“

Beatonovi se přes levé zápěstí táhl červený šrám. Právě zápěstí mu zatím zkontrolovat nemohli, protože Beatonova pravá ruka stále vězela pod tělem. Zde však byl šrám jasně patrný, zvláště když kontrastoval s nepřírozně bílou kůží.

„To vypadá... divně,“ připustil Alistair, „ale rozhodně to není nic průkazného.“